

[Kristen Amby.]

vil der ikke være Tale om, at en Beskæftigelse i noget videre Omfang kan komme i Stand.

Derfor maa jeg understrege — jeg siger, det er kun en Understregning —, saavel hvad Udvalgets ærede Ordfører allerede har sagt, som hvad der staar i Betænkningen, at vi maa forudsætte og ønske, at denne Sag ordnes ved, at der virkelig vises Forhandlingsvilje, Vilje til at opnaa en mindelig Overenskomst for at faa Problemet løst hurtigst muligt, saaledes at Beskæftigelsen kan komme i Gang til Gavn for alle herhenhørende Interesser.

Valdemar Sørensen: Maa jeg have Lov til at takke den højtærede Indenrigsminister, fordi Ministeren er gaaet med til at stille det lille Ændringsforslag til § 9, hvorefter man forhøjer Maksimumsantallet af Lejligheder, hvis Opførelse faar en særlig Støtte gennem denne Lov, fra 24 til 36, idet det jo for Hovedstaden og de større Byer i Landet ikke er muligt at anvende det Beløb, der stilles til Raadighed, hvis man skal blive ved det oprindelige Maksimumsantal. Teknisk set vilde det blive en meget uheldig Bebyggelse, og jeg er meget glad ved, at den højtærede Indenrigsminister er gaaet med til at ændre paa dette.

Det samme gælder med Hensyn til Ændringen til § 6, hvorved man forhøjer det Beløb, der stilles til Raadighed til Kommunernes direkte Udgifter ved en Sanering, fra 16 Millioner til 18 Millioner. Jeg har ikke som en foregaaende ærede Taler ligefrem tænkt paa, at der skulde blive Brug for flere Penge til den københavnske Sanering, selv om jeg meget vel kan se, at der kan blive det. Forhøjelsen er først og fremmest ment som en Hensyntagen til de andre Hovedstadskommuner, til hvilke der ikke var flere Penge i Loven, naar København skulde gennemføre det store Saneringsforetagende i Borgergade—Adelgade. Jeg gjorde ved første Behandling opmærksom paa, at der forelaa paa Frederiksberg et efter Kommunens Forhold meget betydeligt Saneringsarbejde, og det kan altsaa komme i Gang efter denne Ændring.

Blot vil jeg sige til de Folk, der har Interesse i Nabokommunens Forhold, at jeg tror, man maa skynde sig, for det kan godt blive Sandhed, at Københavns Kommune kommer til at overskride det Beløb, Loven afsætter, saa det gælder om, at man har de Planer paa rede Haand, som man agter at gennemføre, samtidig med det københavnske Byggeri.

Om Lovforslaget, som det nu foreligger, har jeg den Anskuelse, at det nok var kommet til at se lidt anderledes ud, hvis vi havde faaet det til Behandling under andre Forhold. For det første er det givet, at den herskende Enighed mellem Partierne i det politiske Arbejde ogsaa maa manifestere sig ved dette Forslags Behandling. Jeg kunde godt tænke mig, at hvis ikke en saadan Forpligtelse var over os, var der adskillige Punkter i et Forslag som dette, hvor man inden for Rigsdagen vilde have særdeles afvigende og i det hele uforenelige Meninger; men som Forholdene er nu, er det klart, at man maa opnaa denne Enighed; den er ogsaa for saa vidt opnaaet i Udvalget, og man har der i Hovedsagen kunnet indskrænke sig til at gøre et Arbejde for at skaffe Klarhed over, under hvilke Vilkaar denne Sanering praktisk kan blive gennemført, og endvidere skaffe Klarhed over Midlerne, der skal til for at imødekomme de berettigede Krav, som kan blive stillet.

Der er to, tre Hovedpunkter, som jeg gerne vil gøre opmærksom paa ved denne Lejlighed, hvad angaar de Resultater, som Udvalget er naaet til. Jeg tør sige, at saadan som Betænkningen nu foreligger, har vi faaet Klarhed over Forslagets Beskæftigelsesmuligheder. Vi er kommet bort fra det, som jeg ansaa for skadeligt allerede ved første Behandling, at man satte dette Lovforslag op i den offentlige Diskussion som et øjeblikkeligt Bidrag til Beskæftigelsens Fremme. Det tror jeg man skulde have været noget mere forsigtig med. Det er jo ogsaa i Udvalget gaaet paa den Maade, at selv om der har været nogle, ikke faa, Vanskeligheder ved at faa klarlagt Spørgsmaalet om den øjeblikkelige Værdi for Beskæftigelsen, lykkedes det dog i sidste Øjeblik, som det ærede Medlem Hr. Krag sagde, netop den selvsamme 5. April, hvor vi afgav Betænkning.

Denne Klaring lægger jeg megen Vægt paa, fordi Rigsdagen nu altsaa ikke kan komme i den Situation, at vi gaar med til noget, om hvilket en af de kontraherende Parter bagefter kunde sige, at det var de ikke klar over. Vi maatte nødvendigvis have dette paa det rene. Det er det, vi har faaet ved den Skrivelse af 5. April, som foreligger fra Københavns Magistrat, denne Skrivelse, der siger, at vi havde Ret, der havde den Anskuelse, at i det store og hele drejede det sig her om at skabe en Beskæftigelsesreserve til næste Aar og ikke om en Beskæftigelsesmulighed, som man kan vente bliver effektiv i indeværende Aar.